

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) L. K., b) A. K., c) E. K., d) L. K.1**, všichni zastoupeni JUDr. Vlastou Wege Killiánovou, advokátkou se sídlem Sokolská 1868/20, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2007, č. j. OAM-912/VL-18-BE01-2006, č. j. OAM-910/VL-20-BE01-2006, č. j. OAM-913/VL-18-BE01-2006 a č. j. OAM-914/VL-18-BE01-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) - d) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 13. 12. 2007, č. j. 58 Az 27/2007 - 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobkyně c) **se odmítá.**
- II.** Kasační stížnost žalobců a), b) a d) **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci [dále též společně „stěžovatelé“ nebo jednotlivě stěžovatel a) až d)] podanou kasační stížností napadají v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, kterým byly zamítnuty jejich žaloby proti v záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného. Těmito rozhodnutími žalovaný správní orgán zamítl žádosti stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany pro nesplnění podmínek dle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou včasnosti kasační stížnosti, když tuto může účastník soudního řízení podat ve lhůtě do dvou týdnů od doručení rozhodnutí soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Soud ze soudního spisu zjistil, že napadený rozsudek byl stěžovatelce c) doručen dne 15. 1. 2008, stěžovatelům a) a b) dne 16. 1. 2008 a stěžovatelce d) fikcí dle § 50c odst. 4) o. s. ř. (použitelného s ohledem na § 42 odst. 5 s. ř. s.) dne 28. 1. 2008 (viz doručanky připojené k listu č. 67 soudního spisu). Kasační stížnost stěžovatelů byla předána k poštovní přepravě dne 30. 1. 2008 (č. l. 76 soudního spisu).

Nejvyšší správní soud dospěl s ohledem na výše uvedené k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky c) je opožděná, neboť lhůta k podání kasační stížnosti jí uplynula dne 29. 1. 2008 (úterý), a proto ji dle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Kasační stížnost stěžovatelů a), b) a d) byla podána včas, soud se jí proto dále zabýval.

Stěžovatelé v podané kasační stížnosti uvádějí, že kasační stížnost podávají z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelé namítají, že soud při přezkumu správních rozhodnutí opomenul otázku nedodržení zákonné lhůty, během níž lze žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnout pro uplatňování ryze ekonomických důvodů. Soud taktéž neposoudil rozhodnutí žalovaného z pohledu Ženevské konvence o uprchlících. Dle stěžovatelů měl způsob vedení pohovoru před žalovaným a jeho protokolace vliv na kvalitu jeho rozhodnutí. Od podání žádostí o udělení mezinárodní ochrany do vydání rozhodnutí uplynulo 12 měsíců, čímž byla překročena zákonná lhůta. Žalovaný se nezabýval věcí svědomitě a odpovědně, neposkytl stěžovatelům v průběhu řízení pomoc a poučení. Stěžovatelé uvádějí, že žalovaný svojí nečinností vyvolal u stěžovatelů přesvědčení, že poskytnutí azylu nic nebrání. Žalovaný tak porušil právní řád ČR. Dle stěžovatelů je nutno vykládat odůvodněný strach z pronásledování ve vztahu k zemi původu stěžovatelů. Není nezbytné, aby žadatel o udělení mezinárodní ochrany opustil svoji zemi nelegálně nebo z důvodu opodstatněných obav; žádost o udělení ochrany může podat i po uplynutí určité doby pobytu v zahraničí. Stěžovatelé v kasační stížnosti tvrdí, že žalovaný neshromáždil dostatek informací pro hodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Stěžovatelé dále podrobně citují ze zprávy Ministerstva zahraničí USA ohledně dodržování lidských práv v zemi původu, z níž vyplývá, že stav dodržování lidských práv a potírání diskriminace jsou v zemi původu na velmi nízké úrovni. Žalovaný se dle stěžovatelů nedostatečně zabýval jejich diskriminací a omezil se pouze na konstatování, že nevystoupili mediálně zaznamenaným způsobem proti státní moci. Zavádějící a lživé je tvrzení žalovaného, že účastnice řízení nebyla ve vlasti ohrožena pro rasu, národnost, náboženství, příslušnost k určité sociální skupině. Žalovaný i soud se měli nedostatečně vyjádřit k otázce humanitárního azylu a překážek vycestování. Stěžovatelé shrnuli své faktické námitky tak, že žalovaný porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 47 odst. 3 správního řádu, stejně jako čl. 53 Příručky UNHCR (Ženeva, 1992). Rozhodnutí nejsou založena na logické vazbě mezi závěry a podklady pro rozhodnutí.

Stěžovatelé vytýkají soudu, že rozhodl na základě nesprávně zdokumentovaného skutkového stavu věci, čímž se dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a vadách řízení. Tyto vady řízení jsou dány tím, že skutková zjištění správního orgánu nemají oporu ve spise a správní orgán při jejich zjišťování porušil procesní předpisy. Otázka humanitárního azylu měla být dle stěžovatelů posuzována v kontextu závazků plynoucích z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte. Stěžovatelé na závěr navrhují, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů

stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

Nejvyšší správní soud hned v úvodu odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 488/2005 Sb. NSS. V něm se zdejší soud vyjádřil k požadavkům na formulaci žalobních bodů (analogicky též na formulaci námitek uplatněných v kasační stížnosti), přičemž uvedl, že *„žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“* S ohledem na naprostou obecnost argumentů Nejvyšší správní soud nepřihlédl k námitkám stěžovatelů, že se žalovaný nezabýval jejich věcí svědomitě a odpovědně, neposkytl stěžovatelům v průběhu řízení pomoc a poučení, neshromáždil dostatek informací pro hodnocení jejich žádostí, že porušil právní řád ČR a že způsob vedení pohovoru a jeho protokolace měly vliv na kvalitu rozhodnutí. Z téhož důvodu se soud nezabýval námitkami spočívajícími v citaci jednotlivých ustanovení správního řádu (včetně Příručky UNHCR) a námitkami, že soud rozhodl na základě nesprávně zdokumentovaného skutkového stavu věci, čímž se dopustil nesprávného právního posouzení věci, a že zjištěná skutková podstata nemá oporu ve spise a při jejím zjišťování porušil žalovaný právní předpisy. Takováto tvrzení stěžovatele jsou pouhými parafrázemi právních norem, aniž by však byla podložena uvedením konkrétních skutkových dějů, tedy dostatečně a nezaměnitelně substancializována.

Nejvyšší správní soud dále nemohl při svém rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti přihlídnout ani k námitkám, že žalovaný nedodržel zákonnou lhůtu, v níž lze žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnout pro uplatňování ryze ekonomických důvodů, že řízení před žalovaným trvalo 12 měsíců, čímž byla překročena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí, a že žalovaný svojí nečinností vyvolal u stěžovatelů přesvědčení, že jim bude mezinárodní ochrana udělena. Výše uvedené námitky stěžovatelů, které řádně neuplatnili v žalobě proti rozhodnutí žalovaného, ačkoliv tak učinit mohli, jsou s ohledem na § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. nepřijatelné.

Další námitkou stěžovatelů je, že soud měl na posouzení dané věci aplikovat Úmluvu o právním postavení uprchlíků (publikována sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb.), Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována sdělením č. 209/1992 Sb.) a Úmluvu o právech dítěte (publikována sdělením č. 104/1991 Sb.). Jedná se tak o námitku, kterou lze podřadit pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., totiž že na skutkový stav byla aplikována chybná právní norma (zákon o azylu). Soud dospěl k závěru, že otázkou přednostní aplikace mezinárodních smluv dle čl. 10 Ústavy ČR se dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64 (dále též rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 292/2004 - 74, oba dostupné na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že mezinárodní smlouvy mají přednost před vnitrostátním právem tehdy, jestliže v nich obsažené normy jsou v rozporu s normami vnitrostátními. Jelikož stěžovatelé neuvedli, jaká konkrétní ustanovení citovaných mezinárodních smluv měla být užita, nemůže se soud k této otázce vyjádřit blíže. Snad jen na okraj lze poznamenat, že vzhledem k věku stěžovatelů v době rozhodování žalovaného o jejich žádosti nepřichází aplikace Úmluvy o právech dítěte v úvahu (dle čl. 1 se Úmluva vztahuje toliko na osoby mladší 18 let).

Pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze zařadit taktéž námitku stěžovatelů týkající se správného výkladu pojmu „odůvodněný strach z pronásledování“. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 10. 2003, č. j. 4 Azs 4/2003 - 68 (přístupný na www.nssoud.cz), uvedl, že neurčitý pojem „odůvodněný strach z pronásledování“ podle § 12 písm. b) zákona o azylu je „víceznačný pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Soud v daném případě přezkoumává, zda ve vztahu k danému pojmu byla uplatněna zásada materiální pravdy ukládající povinnost správnímu orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, na jehož základě je pak právem správního orgánu kvalifikované rozhodnout.“ V rozsudku ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58 (dostupný na www.nssoud.cz), zdejší soud k projevům náboženské nesnášenlivosti v zemi původu uvedl, že „za pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu by mohla být v daných souvislostech považována jen taková situace, kdy ze strany orgánů státní moci dochází k persekuci osob z důvodu jejich náboženské orientace, popř. by na Ukrajině docházelo ze strany veřejné moci k systematickému odmítání poskytovat jednotlivcům ochranu před šikanou, odůvodněnou netolerancí k jejich náboženskému vyznání.“ Z vyjádření stěžovatelů nevyplývá, že by jim státní moc odmítla poskytnout ochranu. Stěžovatelé sami během řízení doložili, že loupežné přepadení domu stěžovatelů bylo vyšetřováno prokuraturou a ombudsmanem. Skutečnost, že se nepodařilo vypátrat útočníky, nemůže nijak vypovídat o úmyslu těchto státních orgánů podporovat útoky soukromých osob vůči menšinovému obyvatelstvu. Informace shromážděné žalovaným o stavu náboženské svobody a poměru státní moci k minoritním skupinám obyvatelstva nedovolují učinit závěr, že by byla ruská pravoslavná menšina v Kyrgyzské republice pronásledována státní mocí, resp. že by státní moc tolerovala její pronásledování ze strany soukromých osob.

Soud dále odkazuje na svůj rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Azs 149/2005 - 69 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že „není důvodu zpochybňovat výpovědi žalobkyně a) o nesčetných drobných ústřích, kterých se jí a její rodině coby osobám ruské národnosti dostávalo od kyrgyzských spoluobčanů; takovéto jevy však nejsou důvodem pro udělení azylu. Není v moci státu zabránit projevům špatných lidských vlastností, ať už pramení z osobní zášti vůči jednotlivci nebo z historického resentimentu vůči větší skupině obyvatel. Žalobkyně a) byla podle vlastních slov vystavena právě takovým ústřikům; těm však bývá s velkou pravděpodobností vystaven každý příslušník menšinové národnosti, je-li konfrontován s netolerantním příslušníkem většinového místního obyvatelstva. Neprátelské projevy spolužáků, jimž byl vystaven nezletilý syn žalobkyně a), pak už pojmově nemohou být považovány za diskriminaci: je obecně známo, že děti často stíhají posměchem jakoukoli odlišnost, ať už se jedná o jinou národnost, jinou barvu pleti, tělesnou vadu apod. Smyslem institutu azylu je ovšem poskytnout jednotlivci ochranu před těmi nejzávažnějšími úzce vymezenými zásahy do jejich lidských práv, pokud to v jejich vlastní zemi není možné, nikoli uchránit je před lidskou zlobou a netolerancí, které se ostatně v různých formách vyskytují ve všech lidských společnostech.“ Uvedenou judikaturu lze bezesporu vztáhnout na ústřiky, kterým byly vystaveny stěžovatelé ze strany spoluobčanů, zejména pak stěžovatelky c) a d) ze strany svých spolužáků.

Pokud jde o hrozbu únosu neprovdaných žen, žalovaný i soud vzali tuto v úvahu. Jak však z výpovědí stěžovatelů vyplynulo, jedná se o kyrgyzský zvyk (shodně i podklady shromážděné žalovaným), který není zaměřen proti osobám ruské národnosti či křesťanského vyznání. Nejedná se tak o únosy z azylově relevantních důvodů. Navíc státní moc se snaží těmto protizákonným praktikám čelit, a to i prostřednictvím nevládních organizací (viz Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2006, MZ USA). Nejedná se ani o důvod pro udělení doplňkové ochrany. Kriminální jednání jednotlivců ani nedůvěra stěžovatelů ve státní instituce, které je dle jejich názoru nemohou ochránit před útoky soukromých osob, které stejně jako úředníci náleží k majoritnímu etniku, nenaplnují pojem odůvodněných obav z pronásledování (obdobně rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, dostupný na www.nssoud.cz).

Stěžovatelé mají nepochybně pravdu, pokud v kasační stížnosti uvádějí, že pro naplnění azylových důvodů je nerozhodné, že opustili zemi svého původu legálně a o udělení mezinárodní ochrany požádali teprve s jistým časovým odstupem. Žalovaný ani krajský soud však také netvrdí opak. V obecné rovině lze považovat skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu podal svoji žádost až po delší době pobytu na území ČR (navíc pobytu nelegálního), za jeden z aspektů, který může mít vypovídací hodnotu o intenzitě obav žadatele z pronásledování v zemi původu a lze z něho s ohledem na další okolnosti případu usuzovat na účelovost podané žádosti (viz rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, především rozsudek ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, oba přístupné na www.nssoud.cz). V druhém z citovaných rozsudků soud konstatoval následující: „*Přestože stěžovatel zřejmě byl v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů, nemohl mu být azyl udělen za situace, kdy o azyl požádal až po čtyřech letech nelegálního pobytu v České republice, nadto z důvodů odlišných, které jej z ochrany formou azylu diskvalifikovaly (zde brožičiho správního vyhoštění). O azyl je totiž nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.*“ (zdůraznění doplněno).

Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatelů ohledně nízké úrovně stavu lidských práv a ochrany před diskriminací uvádí, že tuto lze podřadit pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., totiž že zjištěná skutková podstata nemá oporu ve spise či je s ním v rozporu. Zdejší soud ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2006 Ministerstva zahraniční Spojených států amerických zjistil, že po svržení režimu prezidenta A. v roce 2005 došlo v této oblasti k výraznému pokroku směrem k mezinárodním standardům. Přesto však byly zaznamenány četné problémy při dodržování lidských práv, o kterých se zmiňují stěžovatelé ve své kasační stížnosti. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, má otázka úrovně ochrany lidských práv a způsobu výkonu státní moci vliv na rozložení důkazního břemene (viz rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2007, č. j. 4 Azs 145/2006 - 93, dostupný na www.nssoud.cz). V souladu s touto judikaturou lze konstatovat, že pokud pochází žadatel o udělení mezinárodní ochrany ze země s nízkou úrovní ochrany lidských práv, je na správním orgánu, aby shromáždil dostatek důkazů a bez pochyb vyvrátil tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu. Veškerá tvrzení stěžovatelů v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany byla založena na vztahu muslimské většiny a pravoslavné menšiny (otázka náboženské svobody) a postavení ruského minoritního etnika. Otázka náboženství a etnického původu jsou v Kyrgyzstánu propojeny čili tyto aspekty vzájemně splývají v jeden. Nejvyšší správní soud ze správních spisů a rozhodnutí žalovaného zjistil, že tento si pro svá rozhodnutí opatřil jako podklad Výroční zprávu o svobodě vyznání za rok 2006 Ministerstva zahraničí Spojených států amerických, informace MZV ČR ze dne 17. 9. 2003 (č. j. 131017/2003-LP), ze dne 21. 10. 2003 (č. j. 135267/2003-LP), ze dne 1. 12. 2006 (137636/2006-LP) a ze dne 16. 2. 2007 (č. j. 105448/2007-LP). Všechny tyto dokumenty byly učiněny součástí spisu, stěžovatelé měli možnost se k nim vyjádřit, čehož také využili, a lze říci, že představují dostatečný podklad pro vyvrácení tvrzení stěžovatelů o státem tolerované náboženské a národnostní nesnášenlivosti a diskriminaci. Závěry žalovaného mají oporu ve shromážděných informacích o zemi původu, přičemž stěžovatelé v nich uvedené závěry nijak nezpochybnili a soudu nepředložili ani informace, z nichž by bylo možné dovodit závěry opačné. Pokud žalovaný uvedl, že stěžovatelé nebyli ohroženi pro rasu, národnost, náboženství, příslušnost k určité sociální skupině, pak je tento závěr nutno chápat v kontextu, že se nejedná o ohrožení ve smyslu perzekuce prováděné či tolerované státní mocí. Bezesporu jej nelze chápat tak, že by žalovaný nevěřil stěžovatelům, pokud uváděli konkrétní nábožensky laděné ataky ze strany soukromých osob.

Taktéž pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze zařadit námitku stěžovatelů, že rozhodnutí žalovaného neobsahují argumentaci ve vztahu k neudělení humanitárního azylu. Ačkoliv žaloby neobsahují žalobní bod směřující k přezkumu aplikace § 14 zákona o azylu žalovaným, je krajský soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti k případné

nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Jedná se totiž o vadu, která může mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí, a pro tuto vadu je Nejvyšší správní soud povinen takové soudní rozhodnutí zrušit (viz rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 - 78, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud z rozhodnutí žalovaného zjistil, že se v nich žalovaný zabýval jednak osobní situací stěžovatelů (konkrétní útoky a hrozby vůči stěžovatelům), jednak obecnou situací v zemi původu ve vztahu k tvrzením stěžovatelů (stav dodržování lidských práv, zejména náboženské svobody, postavení smíšených rodin ve společnosti, vztah muslimské a pravoslavné komunity). Pokud žalovaný velmi úsporným administrativním stylem, jemuž by neškodila alespoň zevrubná rekapitulace všech tvrzení stěžovatelů, zkonstatoval, že neexistují žádné důvody hodné zvláštního zřetele, nelze proti tomu nic namítat. Soud totiž může ve vztahu k aplikaci § 14 zákona o azylu přezkoumat pouze to, zda nedošlo k překročení nebo zneužití mezi správního uvážení (viz rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, www.nssoud.cz). Jestliže stěžovatelé uvádí, že napadený rozsudek soudu trpí nedostatkem argumentů ve vztahu k přezkumu neudělení humanitárního azylu [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], nelze s nimi souhlasit. Stěžovatelé měli především sami v žalobách zformulovat žalobní bod směřující proti posouzení existence důvodů pro udělení humanitárního azylu žalovaným. Jestliže tak neučinili a ani krajský soud neshledal důvod zabývat se přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného z tohoto hlediska z úřední povinnosti (viz výše), je logickým důsledkem, že se k neudělení humanitárního azylu nijak nevyjádřil v odůvodnění svého rozsudku.

Stěžovatelé v kasační stížnosti uvedli, že správní orgán i soud nedostatečně odůvodnili neudělení překážky vycestování. Nejvyšší správní soud uvádí, že počínaje dnem 1. 9. 2006 byl institut překážek vycestování nahrazen institutem doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, proto soud posuzuje tuto námitku jako námitku vztahující se k doplňkové ochraně. Námitka nedostatečného odůvodnění přezkumu neudělení doplňkové ochrany soudem je podřaditelná pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Takové soudní rozhodnutí by totiž bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud se otázkou nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí dostatečně zabýval již v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné, pokud z jeho odůvodnění „není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě a proč soud subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy.“ V tomto případě však soud zrekapituloval, jakými otázkami se žalovaný při posuzování naplnění podmínek doplňkové ochrany zabýval, přičemž obsah zjištění je uveden v předchozí části odůvodnění (str. 8 napadeného rozsudku). Na závěr soud uvedl, že se ztotožňuje se závěry žalovaného. Podrobněji se v odůvodnění svého rozsudku vrátil ke kyrgyzskému zvyku únosu nevěst. Soud tedy respektoval ustálenou judikaturu NSS k požadavku přezkoumatelnosti odůvodnění soudních rozhodnutí.

Jde-li o nedostatek odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než zopakovat, že k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí je krajský soud povinen přihlížet i bez námítky; jedná se o vadu správního řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 - 78, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ (viz rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, www.nssoud.cz). Žalovaný plně v duchu výše uvedeného právního názoru zdejšího soudu v odůvodnění svých rozhodnutí uvádí, z jakých vyšel podkladů, vyjadřuje

se k jednotlivým tvrzením stěžovatelů z toho hlediska, jestli mohou naplnit kritéria pro udělení doplňkové ochrany, tato tvrzení vyvrací.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzovanou námitku. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud doplňuje, že žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je bezpředmětná, neboť dle § 32 odst. 5 zákona o azylu je kasační stížnosti podané ve věci mezinárodní ochrany přiznán odkladný účinek ze zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu